

господарѣтъ си. А гдѣ е той? Отзивъ глухъ и нѣмъ. Той мълчи. Трупѣтъ му е тамъ гдѣ орли ся биятъ, гдѣ гарвани грачатъ и псетата на него виятъ! Лѣтнитѣ дни бѣха много утѣгчителни съ своята нестѣрпима жегѣ. Градуса на термометра показваше 50° С. Труповетѣ на избититѣ бързо ся разлагаха и гнияха. Въздухътъ бѣше заразенъ отъ смърдливий вонъ на мъртвитѣ тѣла. Болѣститѣ бѣха ся вече появили. Това плодъ отъ миазмическитѣ зарази, произвѣдени отъ разлаганието на многобройнитѣ трупове оставени надъ откритото поле. Избавенитѣ отъ огъня вдовици и дѣтца горчиво оплакваша своитѣ черни дни изъ далечни гори и пустини. Нѣ всички въздихания, всички тревоги бѣха вече късно и напусто; защото звѣрътъ улови и умъртви ловътъ си. Думата правда и човѣколюбие било въ такъвъ канонъ на Отоманската История.

Впрочемъ, такива бѣха извършенитѣ звѣрства, уважаемый читателю, надъ това чисто българско село Бояджикъ, за което събитие и самий Английски дипломатъ Г-нъ Гладстона спомѣнува въ святата книга, подъ заглавие „**Турскитѣ звѣрства у България**“. Такива бѣха неизброимитѣ кръвопролития на този паша и баши-бозука, които нѣмаха никакъвъ фактъ за оправдание. Тѣ бѣха достигнали върхъ на злобнитѣ и позорни безчеловѣчни жестокости. Всеко тѣхно звѣрство, всяко—беззаконие бѣше не поддържаемо. Тѣ напълно, буквално испълниха думитѣ на Арнолда, който е казалъ: „убивайте робитѣ; Господъ на този свѣтъ различава своитѣ.“ Тия варвари и дѣтоубийци, тия икстници на грабителствата, тия практикани на насилията и срамътъ, бѣха вече облѣчени въ звѣрски инквизиционни маски.

Бабаитѣтъ ся завръщатъ вече въ г. Ямболъ. Многобройната публика отъ ханѣмки и олани бѣха излѣзли